

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ
ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

APARE DUMINECA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR :
Icon. Staur. Dr. GH. CIUHANDU

ABONAMENTE:
Pentru 1 An . . . Lei 300
Pentru 6 luni . . . Lei 150

„Episcopia Timișoarei și a Caransebeșului“

(g. c.) Făcusem vorbă și noi în coloanele noastre, mai mult incidental, despre chestiunea episcopiei Timișorii și chiar pusesem în vedere, să ne spunem cuvântul în cauză, bine înțeles : nu în chip strict oficial, ci din partea redacției acestui organ numai. Și, oricât de mult fineam la rezolvarea problemei, ni-am impus tăcerea, văzând că ceice, în primul loc, trebuiau să-și spună cuvântul lor, adică frații bănașeni, *ei înșiși sunt în desacord între olaltă*. Și astfel, ni-am zis : avem datoria să lăsăm răgaz pentru frățească înțelegere aceloră, cari au să primească noul așezământ și pe viitorul episcop cu dragostea lor solidară, — și să nu se zică despre Arădani, — apostrofați de altfel nu odată, că am vrea să zădărniciim înființarea episcopiei Timișorii — că, prin scrisul nostru, am contribui, oarecum, fie cât și de puțin măcar, la sporirea — desacordului din sufletul bănașean în aceasta importanță chestie.

Așa, am făcut și, spre regretul nostru, nu putem constata, nici până azi, semnele unei concentrări sufletești bănașene în jurul viitorului scaun episcopesc, pe care-l voise mitropolitul Șaguna și-l ceruse, insistent, opinia publică românească, de a fi înființat în Timișoara.

Cercurile oficiale ale eparhiei Aradului — o subliniem cu tărie — nu pun și nu vor pune pedecă în calea realizării acestui postulat duhovnicesc, ecleziastic și național. Și *fericită va fi și pentru Arad clipa aceea, când Aradul, ca chiriarchie, va putea să dea dela sine o grije și o răspundere, așa de împovărătoare*.

Dar, tot pe atâta suntem surprinși de noua întorsătură a lucrurilor, după care se abandonează planul șagunian, confirmat și prin cuvântul regal de acum câțiva ani, rostit (dacă bine ne aducem aminte) chiar în Timișoara, de către Regele Desrobitor, că *episcopia Timișorii se va înființa*.

Acum, însă, se proiectează — prin noul anteproiect de lege, destinat Sfântului Sinod, cu privire la modificarea Legii de unificare bisericească — abandonarea planului episcopiei de Timișoara, care avea menirea să încadreze „părțile“ administrate de episcopia Aradului și să-și rotunjească teritoriul jurisdicțional din cuprinsul episcopiei Caransebeșului. Acum, se combinează, prin numitul anteproiect de lege, contopirea întregului Banat ortodox românesc, într'o singură eparhie, aceea a „*Timișorii și Caransebeșului*“, prin ceea ce episcopia bănașeană, într'o așa de largă circumscripție geografică, s'ar izbi de toate dificultățile unei arhipăstoriri cu suficiente posibilități de afirmare. Dar, bine înțeles, asemenea consecințe nu ne privesc, decât indirect numai, dacă adică nu ni-am spune cuvântul, că asemenea plan, pus în lucrare, ar duce — sub raportul realizărilor duhovnicești, administrative și culturale bisericești — mai mult la nădejdi iluzorii, decât la roade reale. Și paguba va fi a Banatului, în primul loc, dar *nu numai a lui*.

Aceea, însă, pentru acum, ne impune să spunem un cuvânt la situație, este că — *alături de desacordul sufletesc dintre bănașeni*, care, e de prevăzut, cu durere, că va persista și în cazul înființării episcopiei după această largă formulă geografică — *stăm în fața unui echivoc*, pe care nu știm : cine și cum l-a putut născoci, de a se crea o titulatură, contrară practicelor bisericești, punând în fruntea titlaturii viitoarei episcopii numirea unei localități, fără episcopie, față de numirea altui oraș, cu o episcopie veche de sute de ani.

Un asemenea echivoc tulbură tradiția cu privire la ordinea în titulatura episcopilor ; și din asemenea situații nu pot răsări roade bune.

De alta parte, cel puțin până acum, ușa sanțelor constituționale din viața Bisericii erau

ca, în chestiuni așa de importante și mai ales delicate, să se pronunțe și organele constituționale-bisericești constituite: *eparhiile interesate, în frunte cu mitropolitul lor, și congresul național-bisericesc.*

Noi, așa o știam și n'avem de ce retăcea acest adevăr și aceste practici bisericicești, în cari am trăit și ne-am înrădăcinat și pe cari le credem nu numai utile, ci și necesare bineului public, bisericicesc întâi și național în deobște.

Ne spunem cuvântul, cu toată conștiința curată și cu teamă întemeiată de urmările a-lergărilor pe alte drumuri, nebătătorite...

Reînvierea Bisericii ortodoxe române din Maramurăș

Am luat act și noi, la vremea sa, cu mare bucurie, de străduințele laudabile, desfășurate pentru reînvierea Bisericii noastre maramureșene și de constituirea înseși episcopiei.

De data aceasta, având la îndemână „Foaia Oficială” a arhiepiscopiei din Cernăuți, care ocrotește linăra episcopie reînviată, avem posibilitatea să dăm informații mai largi și despre rezultatele realizate.

Incepem firul expunerii dela data de 12 Dec. a. tr., când prima adunare a eparhiei maramureșene a fost întrunită și a lucrat în minunata sală a palatului mitropolitan din Cernăuți, pe care-l invidiasse și împăratul deodinioară Francisc Iosif I, și'n care s'a hotărât mai apoi și unirea Bucovinei cu Țara mamă.

După cuvântul de deschidere — de care ne-am ocupat la vremea sa — al I. P. Sf. Sale mitropolitului, care spunea că e vremea ca cei înstrăinați sufletește prin Roma papală, la 1700, să revină la baștina sufletească, — s'a procedat la lucrările adunării eparhiale.

Din darea de seamă, prezentată adunării eparhiale, înfățișem mai întâi câteva date istorice, cu pri-

vire la înființarea episcopiei și apoi despre înzestrarea ei.

Prin jurnalul consiliului de miniștri din 14 Iulie 1937, sancționat de Majestatea Sa Regele la 21 Aug. 1937, s'a reînființat adică vechea episcopie ortodoxă a Maramureșului, și mai rămâneau de luat și înfăptuit măsurile de înzestrarea ei.

În această din urmă privință, însă după ce există o nouă episcopie unietă, înființată la Baia-mare, au fost puse în calea cauzei Bisericii noastre ortodoxe toate pedecile, pe care le-a putut iscodi concurența unietă, reprezentată de factorii catolicismului și sprijinită din răspuneri de administrația politică maramureșană, până acum nedeparasitată de elementele fanatice pentru catolicismul de odinioară.

Pentru episcopia unietă de Baia-mare, prefectura Maramureșului se angajase cu șase milioane de Lei. Ministerul Instrucțiunii încă îi cedase, cu drept de proprietate, un gimnaziu, azi reședință episcopicească la Baia-mare. Ministerul de Industrie și Comerț cedase o grădină și ajutor în bani, laolaltă de un milion, și pe deasupra a dăruit aurul necesar pentru crucile canonicilor dela Baia mare! „*In schimb* — zice raportul către adunarea eparhială — *pentru reînviata episcopie ortodoxă a Maramureșului, autoritățile locale au arătat cea mai mare vitregie*”.

„Autoritățile” acestea, pretinse „românești” — dar, în realitate, mai mult „catolicești” decât românești — s'au împotrivit, prin uneltiri viclene și prin sabotaj: nerăspunzând măcar, la dispozițiunile venite dela București. „Cârmuirea județeană prefera, ca în imobilul palatului cultural din Sighet să se adăpostească o sală sportivă j'dovească „Samson”, un conservator cu elevi în majoritate j'dovi, un cinematograf care rulează filme de aventuri, și diferite locuințe particulare, care nu le aduce nici un profit, nici material și nici moral, decât să l'cedeze noiel episcopii” ortodoxe!

Refuzul s'a perpetuat, cu salanică îndărătnicie, chiar și dacă în Sighet erau 36 imobile de Stat ale C. A. P. S.-ului, din cari numai două erau folosite de instituția căreia aparțin aceste imobile. Dintre aceste imobile, hotelul „Coroana” — care fusese cerut pentru trebuințele episcopiei ortodoxe — a fost

Mihail Roșu: „Vistierie sufletească dela lume adunată”

(Urmare și sfârșit)

Note și reproduceri de *prof. Ed. I. Găvănescu*

38: Pace

Vedem în lume cum când o Impărăție cu alta, o cetate cu altă cetate, un sat cu alt sat, vecinul cul alt vecin, bărbatul cu muerea și alți care viețuiesc într'o casă și au pace unii cu alții, atunci toate le sânt cu bună norocire și nu gândesc rău unul de altul. Însă numai de ar fi pacea cea adevărată, de nu ar fi fățarnică, cum adică se întâmplă într'o oameni; atunci toată fericirea întru sine să încue și toată nevoea și întâmplarea cea rea o gonește. Atuncea omul întru mila Atotputernicului Dumnezeu să află și Carele acopere pre robii Săi, de mânia și judecata lui Dumnezeu nu să teame, de Iad și de Gheena nu să înfricoșază, de diavoli și toate bătuealele vrăjmașilor nu să spăimântează, de viața cea veacinică și de făgăduințele ceale bune și de toată blagoslovenia lui

Dumnezeu fără de îndoială are nădejde; Numai de una are mai mare grije, ca nu cumva să greșască înaintea lui Dumnezeu și să nu-L mânia pre El și să nu să lipsească de cea prea dulce pace.

Că această pace nu poate fi fără numai întru cugetul cel prea curat și fără prihană și iaste darul cel mai înalt al Sfântului Duh. Deci, această pace Sfântul Apostol la începutul tuturor trimiterilor sale, pohtește Creștinilor: „Dar voao și pace!” și altele. Această pace și Slujitoriul lui Dumnezeu, la toate slujbele ceale Dumnezăești ne pohtește noao (zicând): „Pace tuturor!”.

Această pace și Hristos Domnul, sculându-să din morți, au vestit Apostolilor: „Pace vouo!” (Ioan: 20) Pacea aceasta, pacea cu Dumnezeu, au fost perdită în Adam, însă întru Hristos, Domnul nostru, iarăși o am aflat. Căci El s'au făcut mijlocitoriu întru Dumnezeu și într'o oameni, cumu-l cântă Besearica Lui: „Mijlocitori Te-ai făcut lui Dumnezeu și oamenilor, Hristoase Dumnezăule;” și altele. (Cântarea 5, Glas, 2).

El, cu patima și cu moartea Sa au făcut din destul pentru păcatele noastre, Păcatele le-au ridicat și veacinică dreptate au adus și pre Dumnezeu cu noi l-au împăcat, pre ingeri cu oameni și pre oameni cu

lăsat mai departe — cu gând de zădărnicierea planului ortodox, printr'un nou și viclean contract de închiriere — cu ajutorul oamenilor politici (înțeleg: g. catolici) din Sighet — în folosința unui evreu!

Noi eram de mult în curat cu această „dragoste“ a „fraților“ (?) unieși dela cârma treburilor publice maramurășene. Căci unul din ei, mai anii trecuți, aruncase în drum, (din paraclisul aranjat într'o școală de Stat!) un chivot cu sf. cuminecătură ortodoxă! Așa apoi mitropolia Bucovinei a adus jertfe bănești însemnate de peste un milion Lei, pentru construcții de case parohiale și bisericesti. Asta, ca'n paranteză!

Iar când a fost, însă, vorba de înzestrarea episcopiei ortodoxe cu pădure eparhială, după lege, atunci administrația C. A. P. S.-ului, diriguță de unieși, li au pus și aci pedeci.

Toluși, cum știm, Românismul maramurășan ortodox a pornit pe calea triumfului prin stăruințele ca și prin jertfele celor buni. Așa, în toamna trecută s'au pus temelile pentru trei mari biserici din Maramurăș, la: Sighet o catedrală, și două în Baia-mare și Satu-mare, pe cheltuiala fondului religiosar bucovinean, constituit din averile mănăstirilor lui Ștefan cel Mare.

A doua zi după deschiderea adunării eparhiale, I. P. Sf. Mitropolit Visarion a emis convenitul decret — după regula canonică și după vechea și buna practică bisericască — înfiinșând posturile necesare pentru: un predicator catedral, doi preoți catedrali, doi diaconi și doi cântăreși catedrali, la catedrala din Sighet.

Printr'un fericit concurs de împrejurări politice, intervenite încurând după adunarea eparhială, și de pe urma neconținutelor stăruinși ale Consiliului eparhial din Sighet și mai pe sus de toate, ale I. P. Sf. Sale mitropolitului, îndărătnicia papistășească a administrației politice din Maramurăș a fost înfrântă.

Sub guvernarea dlui O. Goga, fiul popii din Rășinari, s'au luat hotărâri de înzestrarea episcopiei reînfiinșate. La 4 Februarie a. c. adică, conșiliul județului Maramurăș, în frunte cu prefectul, magistrat de profesiune și fiu de preot bucovinean, Sava Mărgineanu, cedează, ca dar, pe vecie, episcopiei Palatul cultural din Sighet. Urmează apoi, prin stăruința

ingeri; și ceale cerești, cu ceale pământesti le-au adunat și le au împreunat. Pre Moartea și Iadul și toate taberile ceale drecești și pre toți vrăjmașii noștri, ca un puternic înru tărle, Domnul, apărătorul și ajutorul nostru le-au biruit și le-au călcat și ne-au dat noao bună nădejde de viața cea veacinică, așa cât ne nădăjduim după nemincinoasa Lui făgăduinșă să prăznuim tericirea cea veacinică asupra tuturor vrăjmașilor noștri: Unde-ți iaste, Moarte, acul? Unde ți iaste, Iadule, biruinșă? (1. Corin: 15).

Pentru acest Biruitoriu al Morșii și al Iadului și al tuturor vrăjmașilor noștri îndreznim și întru acest sprijinitoriu și ajutorul nostru ne lăudăm și spre acest apărătoriu și întru toate nevoile noastre asupra-riile și ispile și meștesugurile vrăjmașilor, carele aduc asupra noastră spre Dânsul nădejduim. Că El pentru noi stă ca un apărătoriu și ajutătoriu al nostru. El iaste a-tot puternic și de iaste El pentru noi, cine va fi asupra noastră? Tu ești tărle mea, Doamne, Tu ești puterea mea, Tu, Dumnezăul meu, Tu ești bucuria mea, nepărăsând sinurile părintești ai cercetat și să-răcia noastră; și altele.

Iără lui Dumnezău mulșumită, Carele ne au dat noao biruinșă pre Domnul nostru Isus Hristos. Acolo,

subsecretarului de Stat la Culte, a dlui profesor de teologie Constantin N. Tomescu, și mai ales cu stăruința dlui O. Goga, cedarea, printr'un jurnal de consiliu, a hotelului „Coroana“, — și tot așa cedarea hotelului „Central“ al orașului Sighet, prin concursul altui fiu de preot, d. profesor T. Pușcă, din județul Putnei, ajuns în fruntea orașului Sighet.

Ministerul de Finanțe a ținut să cedeze, și el, un imobil, pentru casa eparhială. Tot așa, un alt imobil, al fostei direcții silvice din Sighet, a fost cedat episcopiei; iar perfectuarea acestei prisositoare înzestrări s'a făcut la 1 Martie a. c., fiind de față trimișii mitropoliei din Cernăuși, în frunte cu vicarul episcopesc al Sighetului, P. C. protopop Dr. I. Vască, precum și reprezentanții autoritășilor.

Noi, înregistrând toate aceste, nu numai ca o dreaptă biruinșă asupra uneltitorilor întrași în făgaș sufletesc străin, ci și ca un act de înaltă dreptate și de înzestrare pentru episcopia cu mare rol duhovnicesc și național-romănesc în Maramurășul înștrăinat, — dăm exprestune celei mai simșite bucurii, ce așa de bine se încadrează în bucuria pascală a Sfintei Invieri,

„Și tot odată, rugăm pe Dumnezău să trimită, ca episcop ortodox, în Țara Voevodală a Maramurășului, pe cel mai înzestrat și mai capabil, din toate punctele de vedere, pentru misiunea arhiepăstorească ortodoxă acolo!

„Dar voi, cine credeți că sunt Eu?“

Studiu apologetic, după Marc Boegner

de pr. Ștefan Corpadea.

(Urmare).

Da, Dumnezău este în Hristos, trăiește în El, iubește în El, și ni se oferă nouă prin El. Efectul acestei comuniuni unice între Hristos și Dumnezău, între Fiul și Tatăl, este așa de profundă, încât în fața acestui mister sacru repetăm și noi cuvântul lui Iisus Hristos însuși: „Toate Mi-au fost date de Tatăl Meu, și nimeni nu cunoaște pe Fiul, fără numai Tatăl, nici pe Tatăl

iarăși, pentru aceasta jertva laudei și mulșamim Lui unuia ca începătorului păcii noastre și săvârșitorului, Părintelui veacului ce va să fie, Păstorului și Cercetătorului sufletelor noastre a Legii cei veachie; Mijlocitorului și Arhierelui celui Mare, Începătorului și Săvârșitorului mântuirii noastre și a toată fericirea noastră cea veacinică, lui Isus Hristos, Domnului nostru, împreună cu Părintele și cu Duhul cel sfânt aducem.

„Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veaci și îndreptându-ne prin credinșă, pace avem cu Dumnezău, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin carele și aducere am aflat prin darul acesta, întru carele și stăm“ (Riml: 5). Și venind (Hristos) bine au vestit: Pace voao, celor de aproape și celor de departe, că printr'însul avem înțrare, amândoi întru Duh cătră Părintele.“ (Efess: 2).

„Nu iaste Impărăția lui Dumnezău măncarea și beutura, ci dreptatea și pacea și bucuria întru Duhul Sfânt; și cel ce va sluji cu acestea lui Hristos, va fi plăcut lui Dumnezău și cunoscut la oameni“ (Riml: 1).

Doamne, Dumnezăul nostru, dă-ne pace noao, că de toate ne-ai dat noao. Doamne, Dumnezăul nostru, câștigă-ne pre noi, Doamne, afară de Tine pre altul nu știm, numele Tău numim“. (Isaia: 26).;

nu-l cunoaște nimeni, fără numai Fiul și căruia va voi Fiul să i descopere" (Mt. 11, 27).

Contemplând pe Iisus în Omenitatea Sa sfântă, învățăm să recunoaștem adevărul aspirației, care ne îndeamnă spre o plenitudine a vieții ce nimic în lumea aceasta nu ni-o poate da; și descoperim în acelaș timp calea care duce la viața pentru care ne simțim făcuți. Aceasta este calea ascultării de voința lui Dumnezeu și, prin urmare, calea pe care, prin omorierea voinții noastre egoiste, ne deșteptăm la adevărata viață în Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

Cine va da, însă, puterea sa mergem pe aceasta cale? Cine ne va libera de cel mai temut dușman al nostru: de „eu“-l idolatru al nostru?

Să-l privim pe Hristos, să-i dăm Lui credința noastră, să ne oferim influinței Sale. Atunci îndată întunerecul ce ne a împânzit vederea se va risipi.

In Iisus Hristos, prin Iisus Hristos noi cunoaștem și pe Dumnezeu și pe noi. Prin El descoperim, în omu ce suntem, pe omul ce trebuie să fie. Prin El și cu El, Dumnezeu pătrunde în viața noastră, prin iubirea eternă, dumnezeiască; iar aceasta — fiind principiul destinului nostru — ne descoperă splendoarea cerească și ne dă puterea s'o dorim și s'o împlinim cu ajutorul Său.

Mister! Da, desigur, însă un mister care face să lășnească în noi isvoarele adorațiunii, Misterul Dumnezeului milei, al iubirii, al generozității, din care cu vântul cel veșnic, exprimând intențiile sale de milostivire, s'a intrupat în Omul-Iisus, săvârșind o creațiune, pe care singură iubirea a voit-o și pe care singură iubirea o poate explica. Unii gândesc, că pot să desvăluie misterul Intrupării, zicând că Iisus Hristos este cu adevărat Om, fiindcă este cu adevărat Dumnezeu, și că este cu adevărat Dumnezeu pentru că este cu adevărat Om. Alții sunt de părere, că Iisus Hristos este o acțiune divină, istoricește personificată. Și, în fine, alții prezintă în Hristos „pe un om care primește în sine pe Dumnezeu, atâta cât omenitatea poate să-l primească, adică.. care identifică voința sa proprie cu voința însăși a lui Dumnezeu“. Desigur, după exemplul fericitului Augustin, trebuie să încercăm a cuprinde neînțelesul. Însă explicațiile noastre omenești nu sunt decât sărmene bolboroseli în fața misterului Intrupării, care rămâne peste tot mister atât timp cât, după cuvântul sfântului Pavel, vom vedea ca prin oglindă în ghicitoră (I Cor. 23, 12), până în ziua când, după cuvântul sfântului Ioan, nu-l vom vedea pe Dumnezeu așa cum este (Ioan 3, 2).

Trebuie să repetăm din nou, că acest mister luminează pe toate celelalte, pe cele ale vieții cât și pe cele ale morții. El aruncă mare lumină în misterul umanității noastre, mizerabilă, alterată, totuși perfectă și infinită și „capabilă de Dumnezeu“ (Fericitul Augustin).

Tot spre elucidarea acestui mister, sf. Ioan, des-

coperind privirilor credincioșilor fericirea orizonturilor eterne, îi îndeamnă să creadă că într'o zi vom fi asemenea lui Dumnezeu (I Ioan 3, 2).

„Cine credeți, că sunt Eu?“ ne întreabă Iisus.

În recunoașterea darurilor primite, în asentimentul adevărului divin, din care dogma creștină scoate substanța vivifiantă, dar și în smerenia unei credințe, care după ce s'a găsit vrea să mai cerceteze, zicem — ca sf. Ioan și cu pioșii creștini, cari din veac în veac au trăit prin Hristos și pentru Hristos și cu sfinții tuturor timpurilor —: „Tu ești Cuvântul întrupat.. iar noi contemplăm mărirea Ta“.

Cuvântul întrupat.. Cuvântul care era cu Dumnezeu, care era însuș Dumnezeu (Ioan 1). În Hristos, însă, noi contemplăm, adorăm pe Dumnezeu. Dar pe care Dumnezeu?

Iubiți cititori, la capătul acestui studiu despre Iisus Hristos, analiza unei neliniști omenești ni-a părut ca o sete de Dumnezeu și ne duce în chip firesc la concluzia, că *Dumnezeul credinții noastre, Dumnezeul adorării noastre este, pentru noi, mai mult ca oricând, Dumnezeul cel viu al sufletelor noastre celor vii. Aceasta vine, s'o zicem încă odată, în urma iubirii nemărginite a lui Dumnezeu. El dacă este iubire, iubește din eternitate.*

Aceasta este, într'adevăr, Dumnezeul revelației creștine, Dumnezeul lui Iisus Hristos, Dumnezeul paradoxului mântuirii ce este Întruparea.

Să ne oprim în pragul marelui mister, până unde ne-am antrenat contemplațiunea noastră asupra persoanei lui Iisus Hristos. Fericii sunt aceia, cari au primit harul să poată înțelege dogma sfintei Treimi, așa de incomprehensibilă în judecata noastră omenească, cu toate că în sfânta Treime este izvorul înțelepciunii veșnice.

E timpul, cred, să facem o concluzie, care va fi un dublu apel la conștiința noastră de slujitori al lui Hristos.

Pe aceia cari m'au urmărit cu binevoitoarea lor atenție și nu pot consimți la afirmațiile mele, îi întreb: dacă ei pot respinge aceste afirmații, fără să fi meditat puțin asupra lor? Cu toată judecata și munca lor, *Iisus Hristos domină toată istoria morală și spirituală a neamului omeneșc.* Aceia, cari vreau să-L readucă la dimensiunile unui om superior, a unui mare profet sau a unui sfânt, însă a unui sfânt tot om, recunosc că *problema vieții și a destinului nu poate fi rezolvată decât în lumina marelui și generosului suflet a lui Hristos.* În fine alții, refuzând să admită că, în personalitatea cea mai pură și cea mai nobilă, despre care istoria ne păstrează urme neșterse, proclamă în *Iisus Hristos pe un revelator al fericirii morale, un inițiator al fraternității omenești, un erou al vieții spirituale, care n'a fost încă întrecut, dar nici măcar egalat.*

Ce importă aceste vii mărturii despre Iisus? E vorba de voi, iubiți cititori, e vorba de noi.

Dacă sunteți credincioși, dacă până în prezența lui Iisus Hristos — întâlnit din întâmplare în vre-o conversație, în vre-o conferință sau într-o lectură, ori pe drumul ce v'ați hotărât să-l urmați — n'a atras din partea voastră decât o ochire mai mult sau mai puțin distrasă, fără a vă decide ca să vă opriți și să-L priviți îndelung și să reflectați, — zic: dacă sunteți cu adevărat credincioși, mergeți la El, care vă cheamă, nu ca pe învățăcei, ci ca pe niște cercetători cari poartă în ei problema destinului lor. Să studiați, prin voi înși-vă, învățătura și opera și activitatea lui Hristos.

Intrebați-L: ce să faceți în momentele grele ale vieții voastre? Lăsați-L să vă vorbească. Ascultați cuvintele ce vi le adresează dealungul celor douăzeci de veacuri, și veți vedea că o să găsiți în El soluția problemei voastre personale, ce nici o persoană până acum nu v'a putut-o rezolva.

Acelora, a căror credință a ratificat cuvintele mele, mă simt obligat să le pun întrebare: *Aveți conștiința a tot ceea ce implică Divinitatea lui Hristos? Vă dați seama, că acest adevăr al Bisericii ne obligă la o viață care își manifestă puterea și eficacitatea? Înțelegeți că este doctrina eroismului creștin, din care oamenii nu primesc virtutea regeneratoare decât numai dacă o încoronăm într-o pietate care adoră, într-o iubire care se dăruiește, într-o viață în care triumfează sfințenia? Singur Iisus este plinătatea noastră și de aceea trebuie să ne legăm de El ca de Acela, care este baza ființei noastre, prin Divinitatea Sa, legătura ființei noastre cu Dumnezeu prin Omenitatea Sa, spiritul spiritului nostru, viața vieții noastre, plenitudinea capacității noastre. În această atașare de Iisus, în această profundă și continuă dependență de Iisus constă viața noastră și toată puterea noastră de muncă. De aceea, totul trebuie să facem uniți cu El, conduși de El și să credem, că fără El nu putem nici exista și nici a ne mântui.*

„Eu sunt calea, adevărul și viața“ ne amintește mereu acelor, cari pretindem a fi învățăceii Lui, mai ales atunci, când vom merge și noi pe calea ce a marcat-o oamenilor; când vom pune în opera, în viața noastră, adevărul veșnic, că Dumnezeu ne-a descoperit prin Iisus Hristos, ca și frații necredincioși să meargă cu noi pe aceeași cale. Atunci, descoperind puțin câte puțin în Hristos pe „Dumnezeul omului“, vor vedea într-o zi semenții noștri necredincioși darul ce Dumnezeu li-a făcut, dându-le în Iisus Hristos, adevărul Său cel veșnic și, plecând genunchii, plini de recunoștință și iubire vor striga, ca și apostolii cari au crezut după ce se îndolseră: „Domnul meu și Dumnezeul meu“! (Ioan 20, 28).

(Fine).

„Un răspuns“ - în chestia dela Pecica

Il dă organul episcopiei uniele din Lugoj, „Sionul românesc“ din 15 Apr. a. c. Nu ni s'a cerut să găzduim o desmințire a celor afirmate de noi. Totuși acest răspuns „tangențial“ — dat, cum s'ar spune „catolicește“, ul aliquid dixisse videatur, — noi îl publicăm, întreg, căci.. merită să fie cunoscut.

Iată, anume, răspunsul

Organul episcopiei din Arad, redactat mai nou de cineva dela care nu s'a auzit încă o vorbă de frațe românească crede că e timpul să provoace discuții confesionale între noi. Regretăm dar nu putem primi invitația. Iar relativ la cele semnalate de un articol mai nou al aceluiaș organ, ținem să se știe următoarele.

Episcopia din Lugoj nu a căutat și nu caută să vină pe credincioșii altor culte. Ea mulțumește lui Dumnezeu dacă și poate păstra și păstori pe proprii credincioși așa cum o cere Evanghelia. Și dacă are asemenea credincioși risipiți prin localități unde până acum nu a putut fi îngrijit, nimeni nu o poate împiedeca să vadă de ei. Dar nici ea, Episcopia Lugojului, nu poate împiedeca pe Românii din județul Arad ca să ia drumul îndepărtat al Lugojului, când aceia — nu știm din ce cauze — nu mai vor să stea în cadrele vechi lor organizații bisericești. Li refuză odată, de două ori, de trei ori, la urmă — ce ar face Aradul în asemenea cazuri?

În cazul dela Pecica, organul dela Arad știe foarte bine că acela nu are nimic comun cu păr. Rusu. Înșirând numele alor 12 intelectuali dela Pecica, era bine, din considerare față de propriul achiereu, să nu facă batjocură din nici un nume; am dori însă să se comunice și numele celor câteva sute de poporeni din Pecica și jur. I am putea servi noi, tot din certificate autentice.

Dacă cei din Arad nu mai văd alt expedient decât în invocarea unor motive naționale, pot să o facă; dar atunci să nu invoace revoluția lui Pero Seghedineț. Mai bine ar publica lista celor trecuți mai nou — nu știu la a cărui îndemnuri — la biserica sârbească, nefiind acolo organizat cultul român unit!

*

Redacția dă, pentru acum, următoarele note:

Ponosul „discuțiilor confesionale“ ni l reproșază tocmai episcopia g. cat. a Lugojului, care e rezultată a celui mai cras proselitism, pus la cale odinioară de episcopii Blejului, mai apoi ai Orăzii, susținuți de austriaci și de unguri, pentru a sparge ortodoxia românească bănățeană, profitând, pe de alta parte, de certele naționale cu ierarhia sârbească. Iar oamenii aceștia, mor acum de dragul lui confesionale, uitând cum umblam după ei, noi Românii ortodocși și episcopia Aradului, aproape cu pălăria în mână, invitându-i: să mai îngăduie din catolicismul ce-i lega de unguri și — ca un afront politice școlare ungurești — să sprijinească, în comun cu noi, școlile populare românești, confesionale, din comunele cu ortodocși și uniele români. Episcopia uniele din Oradea, ni-a răspuns cel puțin, în cauză, măcar cu atâta: să ne facem și noi uniele, deoarece ei nu pot contribui pentru școală necatolică; dar episcopia din Lugoj a făcut atunci; și vrea să tacă și acum, nu cumva, neprihănit, să între în „discuții confesionale“...

Nu? Dar episcopu ei de acum 19 ani, aflător azi în scaun la Oradea, a putut provoca pe Români, invitându-i din presidiul sinodului său diecezan, ca, după unirea politică, s'o facă și pe cea bisericească, — cu Roma?!

Iar mieluseii — canonici și necanonici — din a-

celeaș anturaj ierarhic lugojan, purură să pornească o serie întreagă — atunci, îndată *cu aprobare* episcopescă — de broșuri, în spirit catolicizant și cu subterfugiu politic, *confesional*, că unirea politică a făcuf-o unieții, numai ei, dela Blaj și dela Arad ?!

Iar acum, mai recent, — după infuziuni proslitiste în județul Arad și cu mahinațiuni ca cele dela Pecica — anumite fețe simandicoase, din clerul g catolic dela Lugoj (fiindcă nu vor să între în „discuții confesionale“!), țin de lucru potrivit să-și sublinieze caracterul „misionar“ al episcopiei lor lugojene și, în consecință, dau buzna până și prin casele ortodocșilor (din Lugoj chiar!), cari cu avut țaria și înțelegerea să-i poștească, cu „misionarismul“ lor, printre păgânii cari nu cunosc numele Domnului Hristos.

Dar, revenind la cazul dela Pecica, cu preotul răspopit, de care Lugojul acum — sincer, oare? — se lapadă, — dacă nu vor „discuții“, așteptăm oficialului lugojan, potrivit angajamentului său benevol, să publice sau să ne trimită tabloul nominal al celor câteva sute de poporeni din Pecica „și jur“, dovediți cu „certificate autentice“ ca unieți. Cu o condiție, însă, ca aceia să nu fie consacrați odafă și între unieții din parohiile uniete învecinate, cum se petrecuse cazul cu înșelăciunea dela Jițin, din Banat demascată de senatorul G. Bogdan-Duică și de noi, în senatul țării, acum zece ani! (Autografele în cauză, ale d-lui canonic de atunci Dr. N. Brinzeu, sunt la mâna noastră și, ocașional, le vom face cunoscute și cititorilor noștri).

Dar, organul lugojan, care nu vrea „discuții confesionale“, face o afirmație, ca la Pecica ar fi trecut, mai nou, oarecari Români ortodocși „la biserica *sârbească*“.) Localnicii noștri sunt datori să prezinte rapoarte și probe: care este adevărul? Căci, dacă e adevărat, se cere intervenția conducerii eparhiale; iar dacă n'ar fi adevărat, să se cunoască starea adevărată a lucrurilor.

Că aceste treceri, la sârbi, s'ar fi făcut, cum spune oficialul lugojan, „nefiind acolo organizat cultul român**“ unit“, s'o creadă cine-o vrea; noi n'o credem. Ci întrebăm: dacă nu e organizat „cultul român unit“, de ce întrețineți acolo preot și provocați treceri la voi?

Da! *voi nu discutați, ci vânați, faptic*, sufletele în toate turburele, cari se ivesc — ori le provocați chiar, uneori — printre noi. Acesta e adevărul!

Noi mulțumim și de acest „răspuns“. Și vom trage consecințe.

Despre ce să predicăm?

8 Maiu. Dumineca Mironosițelor. Femeile mironosițe s'au purtătoare de mir, sunt acelea cari Duminecă dimineața în zorii zilei veniseră la mormântul Domnului, aducând mireme, pentru ungerea trupului lui Iisus, așa cum era obiceiul la Iidovi.

Pentru aceasta manifestare a dragostii lor pentru Domnul, Biserica noastră dreptmăritoare cinstește pomenirea lor printr'o zi deosebită, acum în preajma sărbătorii Învierii Domnului.

*) Sublinierea e a organului lugojan.

**) Și această subliniere e a lugojenilor, cari în epoca ungurească, au primit să deschidă la Lugoj o Școală normală unieț, cu materii principale în ungurește și cu pecete din care lipsea indicația caracterului *românesc*, figurând numai cel confesional de „görög-katholikus“.

Ar părea o recunoștință prea mare din partea bisericii, pentru asemenea fapte — simple la prima vedere — dar nu este așa. Biserica n'a făcut altceva, decât a urmat pilda arătată în această privință de Mântuitorul.

Știm că Mântuitorul învia, lor li sa arătat mai întâi ca o recunoștință față de ele, pentru că au înfruntat furia iidovilor rămânând lângă El în cele mai grele clipe ale vieții Sale pământeste, iar după moartea Sa pe cruce, au slujit Lui cu cele de îngropare.

În al doilea rând, Biserica pune înaintea noastră râvna acestor femei, precum și a lui Iosif și Nicodim, pentru Domnul, cu gândul de a deștepta în noi aceeași râvnă plină de dragoste și jertire către Domnul și Mântuitorul nostru.

Fericind pe dreptii Iosif și Nicodim, maica Bisericii ne îndeamnă, zicând: „Priviți și urmați faptele lor, nu fiți sgârcliți pentru Domnul cu bunurile voastre vremelnice; nu stați la îndoială de a face bine aceluia, care pentru un pahar de apă dat în numele Lui, răspătește cu împărăția cerurilor“.

Preamărind pe sfințele femei mironosițe, maica Bisericii se îndreaptă cu glasul ei mai ales către femeile creștine, zicându-le; „Priviți și nu uitați pilda lor cea bună, întrebuințați și voi prisosurile voastre cele vremelnice; nu stați pentru împodobirea voastră înși vă, cât mai ales pentru împodobirea sfințelor lăcașuri de închinare, pentru lucruri și fapte de evlavie și milostenie creștinească. Luminând voi astfel, în întunericul zilelor de azi, chipul Mântuitorului, prin faptele voastre bune, El va însemna lumina feții sale peste voi, când veți umbla în întunerecul și în umbra morții. Voi acoperiți cu podoabe goliciunea sfințelor Sale lăcașuri, El vă va acoperi cu haina de aur a virtuților sale, atunci când veți sta înaintea înfricoșatei judecăți“.

Iosif și Nicodim, împreună cu femeile mironosițe, prin râvna lor au devenit prietenii Domnului. Condiția cerută de El pentru ai fi prieten și mai ales pentru a fi El prieten, o știm (Ioan 14,21) Să împlinim aceeași condiție, urmând pildele celor iubii ai Domnului înfățișate azi nouă de sfânta Biserica.

Cronică

Sfintele Paști au fost sărbătorite, la Arad, după marea și sfânta lor însemnătate. În noaptea sfintei Învieri și la liturghia zilei a slujit P. Sf. Sa părintele episcop Andrei, cu sobor cuviincios. În marea procesiune a Învierii — pe lângă autorități și popor mult, — au luat parte 24 preoți și trei diaconi, trecând pe Strada Meșianu, pe lângă teatru și întorcând pe strada Eminescu, favorizați de un timp admirabil. Și astadată cetățenii Aradului cu domiciliu în calea procesiunii au dat cuvenită atenție, prin iluminarea ferestrelor, balcoanelor, prăvăliilor.

La sfânta liturghie, alături de P. S. Sa au slujit 12 preoți și 2 diaconi. La Priceasnă, a cuvântat P. Sf. Sa, în sensul Pastoraliei ce dăduse.

A doua zi de sfintele Paști, P. Sf. Sa, însoțit de diaconul D. Dărău, a cercetat sf. bise-

rică dela Șega, unde a și predicat despre însemnătatea Sfințelor Paști.

Iar la catedrală a slugit I. P. Cuv. Sa părintele arhimandrit Dr. I. I. Suci, cu un sobor de preoți.

Sfântul Sinod este convocat, pentru Marția și zilele următoare, spre a lua în discuțiune ante proiectul de lege privitor la modificarea legii de unificare bisericească și alte chestii recente.

Adunarea eparhială a Sibiului a fost convocată în sesiune ordinară, pe ziua de 1 Mai, ce corăspunde tradiționalei „Dumineca Tomii” din vremea Statutului organic. Dece n'ar putea reveni toate eparhiile noastre la acest termen tradițional? El ar fi mai potrivit decât cel după Statutul nou. Dacă nu din alt motiv, pentru aceea cel puțin, că adunările eparhiale din Dumineca Tomii ar asigura mai din vreme votarea bugetelor eparhiale și ar înlesni lucrările în baza acelor bugete.

Dar, motive ar fi ele și altele.

Dela Mănăstirea-Neamțului, din Moldova ni-au sosit, în prag de săptămână Patimilor Domnului, trei frați de mănăstire: Ioan, Vasile și Constantin, în propagandă religioasă. Noi o știam și până aci că, de când M-rea Neamțul ajunsese sub stăreția luminată a cărturarului fost arhiepiscop al Basarabiei, Nicodem ridicat din stăreție la treapta de mitropolit al Moldovei, aceea Mănăstire s'a pus pe lucrul tiparului religios și de propagandă. Iar acum, prin ostănelile celor trei frați am avut prilej să resimțim, până la frontiera apuseană, bine cuvântata străduință din Moldova. Propaganda în chestiune își are nota sa caracteristică. Se dau cărți de rugăciuni și alte lecturi religioase, pentru câțva Lei, prin ce s'a achitat și prețul de întreprindere la cinematograful adus cu dâșnil; iar participantul se alege cu tipare folositoare, pe lângă folosul de a fi asistat la rulara filmelor religioase, din istoria biblică a Vechiului și Noului Testament, în special Viața și Patimile Mântuitorului.

Aceasta propagandă — ajutată de un autocamion al mănăstirei care înlesnește călătoria celor trei frați de mănăstire și transportarea cărților, — a fost cât de poate de bine venită, în prag de săptămâna Patimilor și în decursul aceleia. Producții de acestea au avut loc, pentru publicul creștinesc din Arad, la Palatul Cultural. Filmul despre Patimile Domnului a fost rulat și la penitențiarul, ca și la spitalul județean din loc, spre marea mângâiere sufletească a acestor dosădiți ai vieții.

După Arad, cei trei frați de mănăstire au apucat drumul, în propagandă, și în unele comune fruntașe din jurul Aradului, deunde n'am primit, însă, până acum nici o informațiune mai de aproape despre cele petrecute.

Înregistrăm bucuroși această lucrare, cu regretul că noi, până acum, înzadar ne-am străduit să infirpăm o propagandă, mai mobilă, și-un colportaj. Dar iată, ne veniră frați din depărtare mare, dovedindu-ne că lucrul e posibil, și repetăm a o pune și în tipar: **prea necesar.**

Un sectar din București, cu numele Vasile Vasiliu, a înnebunit, în împrejurările următoare: Se pripășișe acolo, cu soția sa, o femeie credincioasă. Sectarul nu mai încăpea de icoanele religioase, păstrate de soție,

în casă, și voia cu orice preț să le înlăture. Femeia n'a cedat. În ajun de Bobotează, sectarul a venit dela casa lor de sminteală — zisă: de rugăciune — și s'a repezit la icoanele din locuință, înfuriat, cu pumnii încleștați și crășnind din dinți, voind să le sfarme. Dar cum s'a atins de icoana Maicii Domnului, a înnebunit. Cu clăbuci la gură căuta acum toporul, să și omoare soția, care a scăpat din calea lui. Nebunul și-a rupt hainele de pe sine, rămânând gol. Rădea, țipa, amenința, făcea pe „predicatorul”. A doua zi a trebuit să fie prins cu forța și dus la spitalul de boli mintale. Iată, cum bate Dumnezeu, spune revista „Apostolul”, a arhiepiscopiei București, de unde împruzutăm știrea. Nu mai adăogăm, decât doar atâta: Vasile Vasiliu nu putea fi cu toate mințile, încă de atunci când se dăduse la bapțiști; iar acum i-a venit numai certarea lui Dumnezeu, ca o pedeapsă doveditoare de rățăcirea lui.

Cazul servească de învăț și altora!

Intrebări și mici răspunsuri

11) *Cum se pregătește buretele pentru sfântul antimis?* (Pr. N. C)

Răspuns: Suntem de părere, că buretele din chestiune ar trebui pregătit oficial și distribuit deodată cu sf antimis.

O normă de pregătire nu cunoaștem, scrisă. Dela preoți bătrâni am auzit, că și'l pregăteau astfel: Alegeau un burete (sponghe), potrivit ca mărime, des la structură. Il ferbeau în vas curat, în apă curată (la sf. mănăstire a Bodrogului se spune: în vin curat); apoi il ferbeau din nou, în lapte dulce și-l spălau, după care buretele avea să fie pus sub presă, pentru a se usuca. După aceea i-se relează marginile, spre a i se da o formă potrivită. Înainte de întrebuintare, trebuie stropit cu apă sfințită, fără vr'un ritual sau sfințire specială. Trebuie însă grijă să nu fie stropit prea tare, ca nu cumva, umezindu-se, buretele să revină la forma anterioară.

Așa am auzit; așa dăm mai departe.

Informațiuni

Prea Sfințitul Episcop Andrei mulțumește pe această cale tuturor P. C. Protopopi și Preoți din eparhie cari l-au felicitat de praznicul Invierii Domnului și le răspunde prin creștinescul: Adevărat a înviat!

Biserica noastră din Glogovaș a primit un foarte frumos dar dela d-na *Cornelia Dr. Bodor* de acolo, care i-a cinstit icoana sfântului marelui Mucenic Dimitrie, hram al bisericii. Icoana e în valoare de 5000 Lei. Mulțumitei, ce i-se exprimă generoasei donațiune din partea comunei bisericești, ne alăturăm și noi.

„Cartea de Rugăciuni și Cântări, cu un adaus de cuvinte mângâietoare și îndemnuri din Sf. Scriptură”, publicată în 1915 de Păr. Dr. Gh. Cluhandu, apare în câteva zile, în ediție complexă și în alta prescurtată. Apreciată la vremea sa, această carte va fi potrivită ca dar de examene pentru elevii noștri dela deosebite școale, mai mari și mai mici, pentru cari se vor face extrema reducere de preț la comenzi mai mari de 50 exemplare. Prețul va fi comunicat în numărul viitor.

Poșta Redacției

Mai multora, cari ne trimit predici, pentru publicare, le răspundem cu mulțumirile noastre pentru bunele gânduri. Adăogăm și o lămurire: După ce am introdus rubrica „Despre ce să predicăm”, evităm publicarea de predici, cu excepția acelor, cari ar fi foarte reușite. Și din acestea, am publica numai mai rar și numai de le-am avea din vreme, cu cel puțin 2 săptămâni mai înainte de ziua la care se potrivesc ele.

Pr. I. Sch. Intrebarea: dacă, cine și unde — în biserică sau afară de ea — să vină lumânările bisericii, nu e o chestiune care să atingă ordinea canonică-bisericască. E cel mult o chestiune de administrație sau de gospodărie locală. Tot așa și chestiunea: dacă, și ce e de făcut cu lumânările dăruite și nearse complet, cari, credem, tot atât de bine pot fi ori vindute din nou, ca lumânări (dacă corăspund), ori valorate ca material pentru fabricare nouă de lumânări. Dacă într-o privință sau alta ar exista neajunsuri ori temeieri pentru mai bine, să se ia calea raportului oficial către organele competente de administrație bisericască.

Nr. 3449 | 1938.

Comunicat

Ministerul Cultelor și Artelor cu Nr. 13.908/1938 Ne trimite adresa Institutului Național de Credit Agricol Nr. 1429/1938, referitoare la condițiunile, în care această instituțiune pune *împrumuturi* la îndemâna tuturor agricultorilor mici și mijlocii, cari au nevoie, precum urmează:

„Avem onoare a Vă ruga să binevoiți a dispune să se aducă la cunoștința organelor din subordine din județe și comune, că Institutul Național de Credit Agricol s'a organizat și este în plin curs de activitate.

Institutul Național de Credit Agricol, creat cu mari sacrificii, are de scop de a sprijini dezvoltarea gospodăriei proprietarilor agricoli mici și mijlocii (0,50 Ha.— 50 Ha.), de a ridica cantitativ și calitativ producțiunea și de a spori avuția privată și implicit și cea națională.

Pentru anul în curs, Institutul a hotărât să acorde împrumuturi tuturor agricultorilor mici și mijlocii, care au nevoie și care prezintă garanții serioase că împrumutul va fi investit pentru sporirea producțiunii agricole, cu toate ramurile ei.

Față de scopul urmărit, vă rugăm să binevoiți a dispune ca organele Dvs. în subordine (Preoții) să facă o stăruitoare propagandă printre agricultori pentru o mai bună și rațională lucrare a terenurilor, arătându-le marele sprijin ce li se oferă pentru exploatare și cumpărare de vite și unelte prin acordare de împrumuturi de către Institutul Național de Credit Agricol cu o dobândă mică, de 6,50% pe an. Din această dobândă Institutul reține numai 0,50%, băncile mandatate iau numai 1,50% pentru acoperirea cheltuelilor, iar restul de 4,50% este scontul Băncii Naționale.

Împrumuturile se fac prin mandatările legale: bănci populare, Case de Credit ale Agricultorilor, sau sucursalele Institutului.

Credem că se impune o acțiune de colaborare a tuturor organelor de Stat aflate în viața rurală pentru ridicarea morală și materială a țărânimii noastre

și de aceea, vă rugăm să binevoiți, Domnule Ministru, a dispune în sensul celor mai sus arătate“.

Invităm pe Cucernicii Preoți să aducă aceste dispozițiuni la cunoștința poporului.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 12 Aprilie 1938.

† Andrei
Episcop.

Mihai Păcățian
consilier referent.

Nr. 3935 | 1938.

Comunicat

Onor. Prefectură a județului Arad, cu adresa Nr. 15 175 | 1938, privitor la *întreținerea în bună stare a cimitirelor*, Ne comunică următoarele:

„In urma adresei Sîntei Episcopii Ortodoxă Română a Aradului Nr. 3183 din 6 Aprilie a. c., prin care ne aduce la cunoștință, că cimitirele noastre românești sunt, îndeobște prea puțin îngrijite și starea lor este în flagrantă contradicție cu cultul morților și pentru a dovedi lumii și prin îngrijirea cimitirelor, că suntem un popor creștin, civilizată; Vă îndrumăm să dați tot concursul D-Voastră preoșimii și să ajutați, atât prin punerea la dispoziție a puterilor de muncă, cât și prin acoperirea cheltuelilor împrunate cu îngrijirea cimitirelor, spre a reuși să li se schimbe, în cel mai scurt timp posibil, înfățișarea tristă ce o au azi.

Dnii Pretori cu ocazia inspecțiilor administrative ce vor face în comune, se vor convinge personal de măsurile ce au luat primăriile comunale pentru executarea prezentului ordin, iar acolo, unde va fi cazul, vor aplica inovațiilor sancțiunile prevăzute de art. 108 din L. A., raportându-ne cazul“.

Deci având și concursul autorităților administrative, înviiăm din nou Onor. Preoșime, ca în înțelegere cu corporațiunile parohiale, să ia toate măsurile cuvenite pentru îngrijirea și întreținerea în bună stare a cimitirelor.

Arad, 20 Aprilie 1938.

† Andrei
Episcop.

Mihai Păcățian
consilier referent.

Publicațiune de licitație

Consiliul Parohial al bisericii ortodoxe române din com. *Lăpușnic*, județul Severin, anunță licitație publică, pe ziua de 10 Mai 1938 ora 11 a. m. în localul școlii primare, pentru darea în întreprindere a zidirii unei noi biserici.

Planul, devizul și caetul de sarcini se pot vedea în orice zi la oficiul parohial din Lăpușnic.

Licitațiunea se deschide cu următoarele condițiuni:

1. Doritorii a lua parte la licitație trebuie să facă înainte dovadă că posedă brevetul industrial.

2. Cheltuelile cu facerea planului și devizului privesc pe antreprenor.

3. Cheltueli pentru deplasare nu plătește Consiliul parohial.

4. Înainte de licitație trebuie să se depună garanția de 10%.

5. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea în întreprindere aceluia, în care va avea mai mare încredere.

Consiliul parohial din Lăpușnic.